

Arrest

nr. 216 299 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat C. DELMOTTE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in oktober 2015 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 22 januari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 24 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Fez, Marokko. U bent Arabier van origine en een soennitisch moslim. U verklaart tot het zesde middelbaar naar school geweest te zijn, maar dit niet te hebben afgewerkt. Nadien heeft u vier jaar lang gewerkt op een markt, nadien bleef u ongeveer een jaar werkloos thuis. Tijdens dat laatste jaar begon u een geheime relatie met B.(...). Omdat dergelijke relaties verboden zijn en iemand haar familie ervan op de hoogte bracht, kwamen haar broers uw zoeken. U vluchtte daarop naar Tanger, waar u nog ongeveer een maand ondergedoken bleef. Omwille van dit probleem alsook omdat u geen werk vond in Marokko, reisde u in oktober 2015 illegaal met de ferry naar Spanje. U werkte er een vijftiental dagen om uw verder reis te bekostigen, waarna u met de bus verder reisde, via Frankrijk, naar België. U kwam nog in oktober 2015 in België aan en belandde hier in de illegaliteit. U was intussen een relatie begonnen met P.(...) R.(...), een Belgische. U kreeg op 25 september 2016 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten, maar gaf hieraan geen gevolg. U werd op 3 april 2017 veroordeeld tot twaalf maanden gevangenisstraf veroordeeld wegens inbreuk op de drugswetgeving. Op 14 april 2018 kreeg u samen met uw Belgische vriendin een zoon, N.(...) M.(...). Op 13 juli 2018 werd u een tweede keer, wegens drugshandel en verkeersbelemmeringen veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertien maanden. U werd op 4 september 2018 in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem (CIV). Op 26 oktober 2018 werd er een repatriëring voor u voorzien, doch u diende op 24 oktober 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U legde geen documenten neer ter staving van dit verzoek.

Op 28 november 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de door u aangehaalde motieven van (socio-)economische en familiale aard waren en geen verband hielden met de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien kon er hoe dan ook geen geloof aan uw beweerde problemen worden gehecht. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), dewelke de beslissing van het CGVS inhoudelijk bevestigde op 17 december 2018.

Op 7 januari 2019 diende u een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in, dewelke op 15 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd geweigerd. Op 17 januari 2019 werd er een nieuwe repatriëring voor u gepland, waartegen u zich verzette. Op 21 januari 2019 diende u een aanvraag tot gezinshereniging met uw zoon in, dewelke op 22 januari 2019 door de DVZ niet in overweging werd genomen.

Op 22 januari 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwijst daarbij uitsluitend naar uw andere procedures. U legt ter staving van dit tweede verzoek om internationale bescherming enkel een kopie van uw aanvraag 9bis neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

*In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de door u aangehaalde motieven van (socio-)economische en familiale aard waren en geen verband hielden met de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien kon er hoe dan ook geen geloof aan uw beweerde problemen worden gehecht. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de RvV, dewelke de beslissing van het CGVS inhoudelijk bevestigde. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek. Aldus staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. **Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.***

U komt in uw huidig verzoek immers niet verder dan een loutere verwijzing naar uw andere in België lopende procedures. U legt ter staving ook kopie neer van uw aanvraag 9bis. Het volstaat er op te wijzen dat dit compleet verschillende procedures zijn en u zich wat die elementen (uw gezin en uw langdurig verblijf in België) betreft slechts kan wenden tot de daarvoor geijkte procedures. Deze hebben dan ook geen rechtstreekse invloed op uw verzoek om internationale bescherming, buiten de vaststelling dat u er klaarblijkelijk alles aan doet om uw verblijf in België te verlengen. Daarnaast dient ook opgemerkt dat het onvoldoende is om nu zondermeer verder te borduren op uw eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen, zonder uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen.

U legde ten slotte geen enkel stuk of ander begin van bewijs neer dat zou verwijzen naar nieuwe elementen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de rechten van verdediging, de goede administratie, de billijke procedure en “het contradictoire als algemeen rechtsprincipe”, hekelt verzoeker dat hij niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de Conventie van Genève, artikel 26 van het “*Internationaal Pakt van New York betreffende de economische, sociale en culturele rechten van 19 december 1966*”, artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van het Protocol nr. 4 bij het EVRM van 16 november 1963 en artikel 1 van het Protocol nr. 12 bij het EVRM van 4 november 2000, voert verzoeker aan dat hij het slachtoffer is geweest van een duidelijke discriminatie te wijten aan zijn land van oorsprong. Hij meent dat zijn verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet met de vereiste ernst werd onderzocht en dit alleen wegens zijn Marokkaanse nationaliteit.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 14 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens van 10 december 1948, de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève, artikel 3 EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing kort en stereotiep is. Hij herhaalt dat hij niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt zich de vraag hoe men in dergelijke omstandigheden kan oordelen dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn. Verzoeker stelt dat het niet is omdat het een tweede verzoek om internationale bescherming betreft dat dit verzoek minder aandacht verdient en dat de rechten van verdediging moeten worden gerespecteerd.

2.4. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het derde middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.8. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat

thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.9. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede en huidige verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Daarnaast verwijst hij naar zijn andere in België lopende procedures.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 27 november 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat de door hem aangehaalde motieven van (socio-)economische en familiale aard waren en geen verband hielden met de criteria van de Conventie van Genève en er bovendien hoe dan ook geen geloof kon gehecht worden aan zijn beweerde problemen.

Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 214 143 van 17 december 2018. In dit arrest werd als volgt gemotiveerd: "(...) 2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. *Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Marokko uit vrees voor problemen met de familie van zijn ex-vriendin B., omdat hij er geen werk vond en omdat hij in België een partner en kind heeft.*

2.5.2. *De door verzoeker aangehaalde motieven zijn echter louter van interpersoonlijke, socio-economische en familiale aard en vallen derhalve niet onder de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.*

2.5.3. *In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.*

2.6. *Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus*

2.6.1. *Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.*

2.6.2. *Verzoeker verklaarde Marokko in oktober 2015 te hebben verlaten omwille van problemen met de familie van een meisje met wie hij een geheime relatie had, en omdat hij er geen werk vond (vragenlijst DVZ, punten 3.5, 3.7; notities persoonlijk onderhoud van 1 oktober 2018, ofwel hoorverslag (hierna: notities), p. 3, 11). Indien verzoeker inderdaad om beschermingsredenen naar België kwam dan kon verwacht worden dat hij hierom meteen verzocht. Verzoeker heeft pas drie jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming ingediend en dit zonder pertinente verklaring. De laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de beweerde problemen. Dit klemt te meer nu verzoeker stelt dat hij eerder andere manieren probeerde om verblijfsdocumenten te verkrijgen, zoals een huwelijk met zijn vriendin alsook het maken van een kind met haar (notities, p. 14), kan zijn nood aan bescherming slechts ondergraven. Verzoeker had nochtans de bijstand van een advocaat in België nu hij het voorwerp was van enkele strafzaken (notities p. 6). Op 22 april 2018 verklaarde verzoeker tijdens een politiecontrole nog dat hij in België was omdat het een kalm land zonder oorlog was, maar maakte hij*

geen melding van enige persoonlijke problemen in Marokko (“formulaire confirmant l’audition d’un étranger”, vraag 1). Hij erkende zelf dat hij uiteindelijk slechts een verzoek om internationale bescherming indiende om zijn nakende repatriëring te vermijden (notities p. 14).

2.6.3. De bestreden beslissing stelt nog dat “geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gehad met de familie van het meisje met wie u een relatie had, laat staan aan de relatie zelf”. Immers i) verzoeker kende de volledige naam van het meisje niet (notities, p. 12, 14); ii) verzoeker wist niets te vertellen over het lot van het meisje na zijn vertrek, wat op zijn minst wijst op een ernstige desinteresse in de ‘oorzaak’ van zijn beweerde problemen (vragenlijst DVZ, punt 3.5; notities, p. 14). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk menen dat hij omwille van een meisje is vertrokken uit Marokko. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker ook niet eenduidig kan stellen hoe en wanneer hij het meisje ontmoette, wijst er verder op dat verzoeker geen echte band met haar had. Het kan dan ook niet overtuigen dat verzoeker problemen kreeg omwille van een geheime relatie. In dezelfde lijn kan het evenmin verbazen dat verzoeker de personen die hij vreesde niet kan benoemen terwijl het de broers van zijn vriendin betroffen, noch dat hij niet kon stellen waarom hij hen vreesde tenzij dat hij tegen de gewoontes of de religie, inging (notities, p. 13), wat verzoekers advocaat ter terechtzitting herhaalt.

Verzoeker blijft na een verblijf van drie jaar in België nog geheel onbekend met de oorzaak en de eventuele gevolgen van zijn problemen in Marokko. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat uit “het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat uw hele asielrelaas bedrieglijk is en u er enkel op uit bent uw verblijf hier te verlengen, niets meer en niets minder”.

2.6.4. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker na zijn vertrek uit Marokko in 2015 een “*extrait d’acte de naissance*” van 9 september 2016 en een “*certificat de celibat*” van 8 september 2016 uitgereikt werd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko. Uit zijn verklaringen volgt tevens dat verzoeker vanuit België bij het consulaat een nieuwe Marokkaanse identiteitskaart en een nieuw Marokkaans paspoort aangevraagd en gekregen heeft (notities, p. 4). Verzoekers vrijwillige contacten met de Marokkaanse autoriteiten vanuit België en het feit dat ze hem verschillende documenten uitreikten, wijst erop dat hij deze overheid geenszins vreest of dient te vrezen. Evenmin kan een dergelijke gang van zaken aantonen dat de Marokkaanse staat geen bescherming zou kunnen of willen bieden bij eventuele problemen in Marokko.

2.6.5. Verzoekers economische problemen of zijn verloofde en kind in België kunnen geen internationale bescherming rechtvaardigen. Bovendien brengt een relatie als niet-Belg zonder verblijfsvergunning met zich mee dat verzoeker een gezinshereniging op reguliere wijze aanvraagt, tenzij verzoeker deze relatie in het land van herkomst verderzet indien zijn partner hiertoe bereid is.

2.6.6. Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.7. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. (...)

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.10. In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: “Daarnaast dient ook opgemerkt dat het onvoldoende is om nu zondermeer verder te borduren op uw eerder

ongeloofwaardig bevonden verklaringen, zonder uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen.”

Waar verzoeker in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming voorts verwijst naar zijn andere in België lopende procedures en hij ter staving hiervan een kopie neerlegt van zijn aanvraag 9bis, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct: *“Het volstaat er op te wijzen dat dit compleet verschillende procedures zijn en u zich wat die elementen (uw gezin en uw langdurig verblijf in België) betreft slechts kan wenden tot de daarvoor geijkte procedures. Deze hebben dan ook geen rechtstreekse invloed op uw verzoek om internationale bescherming, buiten de vaststelling dat u er klaarblijkelijk alles aan doet om uw verblijf in België te verlengen.”*

Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan verzoeker bezwaarlijk ernstig volhouden dat de motivering stereotiep zou zijn. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heel concreet ingaat op de door verzoeker in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen en neergelegde documenten. Dat de motivering van de bestreden beslissing kort is, betekent bovendien niet dat deze niet afdoende zou zijn. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat verzoeker het slachtoffer is geweest van een duidelijke discriminatie en dat zijn verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet met de vereiste ernst werd onderzocht, louter omwille van zijn Marokkaanse nationaliteit, betreft overigens slechts een gratuite bewering die niet met het minste begin van bewijs wordt ondersteund. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest ten aanzien van personen met de Marokkaanse nationaliteit of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige discriminatie, vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het Commissariaat-generaal geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Een schending van de in het tweede middel aangehaalde bepalingen wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker hekelt nog dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst er te dezen op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel

was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij zijn rechten van verdediging geschonden acht.

2.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.12. De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens heeft slechts de waarde van een beginselverklaring en heeft geen juridisch bindende kracht (RvS 4 juli 2007, nr. 173.179).

2.13. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

2.14. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.15. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS